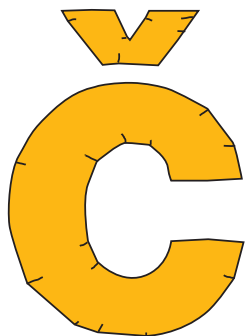

Procvičujeme a upevňujeme hlásku Č

Ke zvládnutí procvičované hlásky je předpokladem umět používat hlásky Ť Ď Ň. Vzduchový proud hlásky uniká krátkým nárazem, který ucítíte na hřbetu ruky. Proto je třeba umět dobře tvořit F, CH, T. Sluchem je třeba rozeznat rozdíl ve zvuku Č x C a Ć x Š. Sluchem (ouškem) se učíme hlídat správnost tvořeného zvuku.

Zuby jsou lehce stisknuté, jazyk opřený za horními zuby.

Vyslovujeme krátce a tiše:

T (když nám to nejde, zkusíme šeptat: Ť, ti ti ti nebo C).

Pokud je třeba, zatlačíme prstem špičku jazyka mírně dozadu. Vzduchový proud uniká krátkým nárazem.

Jak se podaří, voláme na kočku: č – č – č – č a při tom

špulíme pusy. Vyvození nápodobou není efektivní,

je třeba vyvodit nový správný zvuk.

Rytmocvička

Společně fukáme dvěma prsty do dlaně (ukazovákem a prostředníkem). Kdybychom tleskali, nebudeme se slyšet! Držíme tempo a několikrát v rytmu předřikáváme rytmocvičku. Dítě fuká a poslouchá. Postupně volte varianty. Když vám něco nepůjde, zvolte a zkoušejte třeba jen jednu variantu. Rytmocvičku trénujeme společně, aby se dítě mohlo pohodlně soustředit na artikulaci v tempu. Dbáme na správné vyslovení hlásky/skupiny hlásek. Postupně můžete měnit tempo: Zrychlujeme nebo postupně zvolníme.

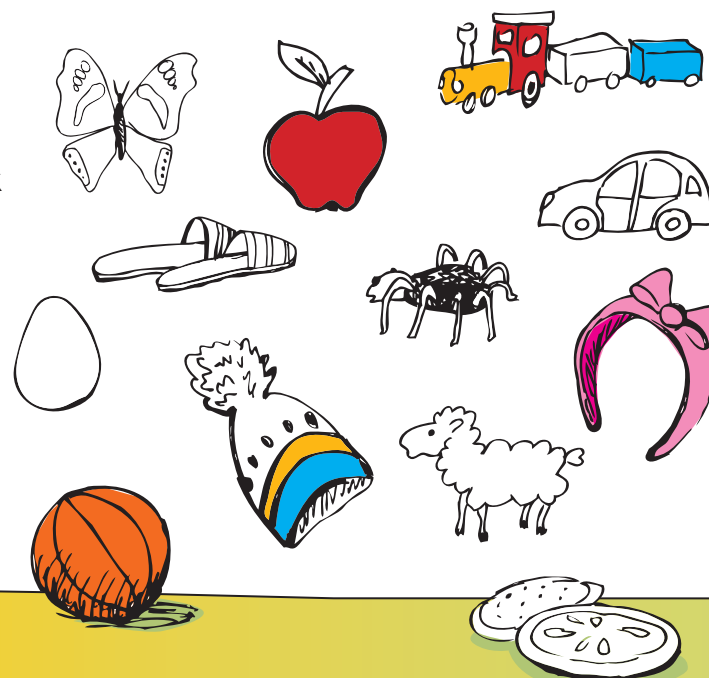
1. ča – ču, ča – ču, ča – ču... (pomalu zrychlujeme)
2. ča – ču tan – čí, **ča – ču tan – čí**,
ča – ču to – čí, **ča – ču to – čí**...
3. ča – ču tančí, ča – ču točí, ča – ču tančí,
či – le točí... (ča – ča – ča)

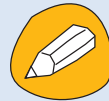
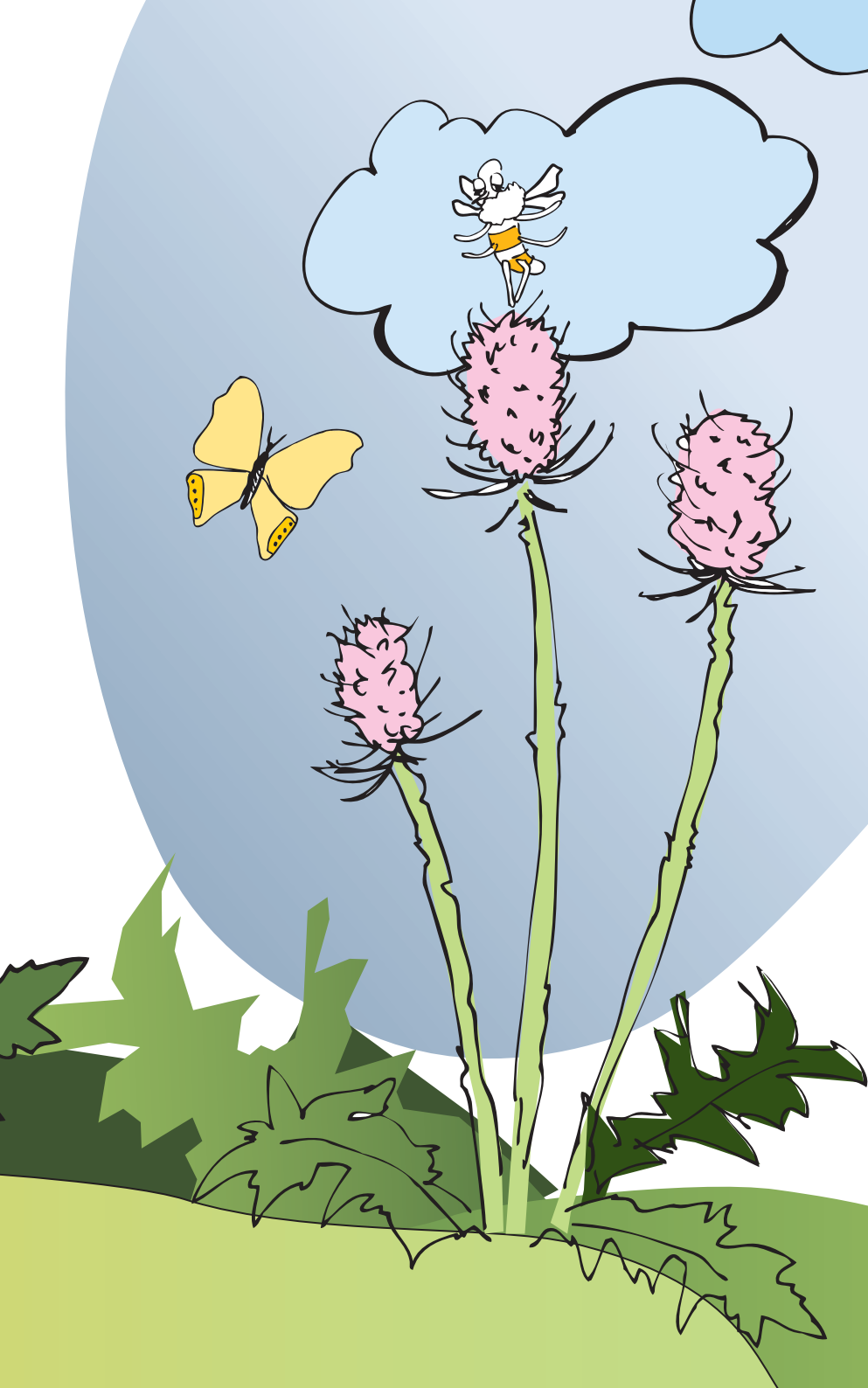
(Můžete zkusit rytmocvičku do rytmu písničky.)

Promysli, zakroužkuj a spoj obrázky, které k sobě patří. Pojmenuj obrázky, opakuj si je a ukazuj. Najdi a řekni, kde je hláška Č (na začátku, uprostřed slova anebo na konci slova)

kolá**č**e
jablí**č**ko
vají**č**ko
pavou**č**ek
babo**č**ka
ove**č**ka
vlá**č**ek
autí**č**ko
mí**č**
čepice
čelenka
papu**č**e

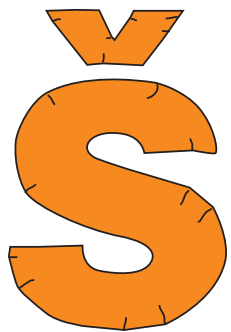
V bodláči

Včelka pilně na bodláčku tančí a v kole to točí. Čmeldu by chtěla naučit tančit ča – ču. Čmeldovi je to malinko jedno. Odpočívá. Čeká v klokoči, kdo (se) k němu otočí. Čeká chvíličku na jinou včeličku a dá jí hubičku.

Chvíli se očkují a kočkují. Počkej, počkej, čmeláčku, (zítra) v jetelíčku,“ povídá včelička. Tak čmelda další den čeká v jetelíčku. Vidí motýly, babočky a také v pavučině pavoučky. Ale včeličku nevidí ani jednu. Čeká a čeká. Když ještě počká, možná se dočká.

A to je v bodláči, (život) čmeláči!

Procvičujeme a upevňujeme hlásku Š

Ke zvládnutí procvičované hlásky v řeči je třeba sluchem rozeznat C x Z a poznat rozdíl ve zvuku Z x Ž. Sluchem (ouškem) je třeba umět pohlídat správnost tvořeného zvuku (sluchová kontrola).

Zuby jsou lehce stisknuté, jazyk je opřený za horními zuby. Pokud je třeba, přidržíme prstem špičku jazyka nahoře. Jakmile to jazyk zvládne sám, děláme už bez prstu. Špulíme ústa. Vyslovujeme prodloužené č: čššššš – čššššš. Až to zvládnete, zkuste mašinku: šššššš – šššššš. Zkoušejte střídat kočku č – č – č – č a šššššš – šššššš. Nedokážete-li kočku, zkuste syčet jako husa: sssss a zvedejte špičku jazyka za horní zuby.

Rytmocvička

Společně fukáme dvěma prsty do dlaně (ukazovákem a prostředníkem). Kdybychom tleskali, nebudeme se slyšet! Držíme tempo a několikrát v rytmu předřikáváme rytmocvičku. Dítě fuká a poslouchá. Postupně volte varianty. Když vám něco nepůjde, zvolte a zkoušejte třeba jen jednu variantu. Rytmocvičku trénujeme společně, aby se dítě mohlo pohodlně soustředit na artikulaci v tempu. Dbáme na správné vyslovení hlásky/skupiny hlásek. Postupně můžete měnit tempo: Zrychlujeme nebo postupně zvolníme.

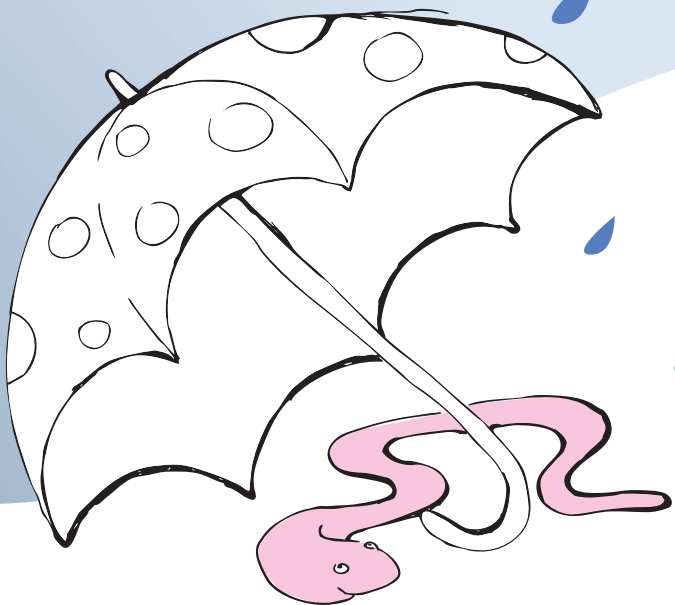
1. šššup – ššššup, šup, šup, šššup – ššššup, šup, šup... (pomalu)
2. šupity – šup, šupity – šup... (rychle)
3. ššššoup ššššššoup... (pomalu)
4. šupity – šup, šupity – šup, šup – šup, šoup, šoup, šupito... (rychle)

Spoj dvojice slov, která začínají na stejnou slabiku. Poznáš, kde je Š (na začátku a uprostřed slova)?

šátek
šampon
pošta
ponožka
šiška
šípek
košík
košile
švihadlo
šváb
pišfalka
piškoty

U šípku

Dešťovka najednou šplouchá a bouchá do domečku šneka. Všude okolo je kaluž (š). Nešikovně do ní šupl. Všechno je špatně, dešťovka poškodila šnekovi domeček. „To je škody, to je škody,“ šušká šnek. Pošeptává (si pro sebe): „Neodejdeš-li, tak to mě ještě uvidíš.“ Šnek (si) to šinul, jak jen mohl. Šupity, šup, šupity, šup, k šípku a do houští.

U šípku potká Ušáka. Ušákovi málem šupla kapka deště do oka. Málem neviděl kaluž (š). Šneka však uviděl hned. Kampak, milý šneku, jdeš? Oba šeptají do deště a pod šípkem našlapují do vody. Kapky deště bouchají šikmo do domečku šneka. Je našťvaný (nazlobený na dešťovku). Dešťovka jen šplouchá a všude volá: „Vem honem deštník a galoše, jinak nikam nedojdeš!“

Ti dva na ni kašlou. Ušák šikovně obešel kaluž (š) a pelášil jinam, dál. Na uši mu padal deštík, až (š) mu po uších tekla voda. Ušáka to nijak netěšilo, ale jinak mu to bylo jedno. Šnek si to šine pomalu, šupity šup, k houští a pak do vojtěšky. Šeptá do deště: „Ty uvidíš mě ještě. Po dešti ještě šneky uvidíš. To si piš!“

A tak od té doby Ušák dával po dešti šneky do houští, tam je všichni najdou. Když (š) šneky po dešti uvidíš a v dlani máš, dej je do houští!

